

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 75.

23de (22de offentlige) Møde.

Lovsdagen den 28de Februar.

(Fortf.)

Krieger: Jeg understøtter aldeles det Forslag, som er stillet om, at Sagen uden videre Forhandling om Apanagernes Størrelse skal fremmes, og det navnlig saaledes, at man, naar det er besluttet, at Udkastet skal gaae til anden Behandling, overgiver den til Finantsudvalget. Men idet jeg understøtter dette Forslag, kan jeg ei tilbageholde den Mening, at der ikke har været tilstrækkelig Grund for den ærede Finantsminister til i Anledning af denne Sag at udtale sig saaledes, som han har gjort (Hør, Hør!) Det forekommer nemlig mig, at den ærede Finantsministers Foredrag kun havde passet, dersom her var stillet et Forslag om, at Sagen aldeles ikke skulde gaae videre; men da der slet ikke er stillet et saadant Forslag, saa synes det mig, at det er for tidligt at stille Sagen saaledes frem som den ærede Finantsminister i sit Foredrag har gjort. Der synes mig ikke at være nogen Grund til at modsætte sig det Duffe, at denne Sag fremmes uden synderlig Forhandling af Apanagers Størrelse, og fremmes paa den Maade, som er foreslaaet; det kan jo dog umuligt forlanges, at det skal siges forud, hvorledes en Sagen senere vil blive opfattet, det er dog umuligt at forlange som Resultat af første Behandling, at det skal vides, til hvilket Resultat man vil komme i Udvalget eller ved anden eller tredje Behandling, og dog var det en saadan Forbring, som den ærede Minister syntes at ville gjøre gjældende ved flere af de Dittringer, jeg nys hørte. Jeg troer altsaa, at med Hensyn til det Resultat, som idag vil blive antaget af Thinget, kan der ikke være nogen Tvivl, og jeg skal altsaa ingenlunde indlade mig nærmere paa Udkastet, men derimod troer jeg, at der er Grund til bestemt at modsige den Opfattelse,

som den ærede Finantsminister har gjort gjældende med Hensyn til Grundlovens § 17. (Ja, Ja). Jeg har ofte hørt Henviisninger til den Aand, hvori Forhandlingerne ved Rigsdagen vare førte om en eller anden Paragraph; jeg har sjeldent følt mig fristet til at tage Ordet i en Forhandling, som saaledes støttede sig paa historisk Opfattelse af Forhandlingerne paa Rigsdagen. Jeg hører nemlig til dem, som troe, at man ved Spørgsmaal om Fortolkningen af en Lov skal tage sig meget iagt med saadanne Henviisninger til de Dittringer, som tidligere ere faldne under de Forhandlinger, der gik forud for Lovens Vedtagelse. Denne Barsomhed anseer jeg høist fornøden, thi naar en Lov vedtages; saa vedtages den saaledes som den foreligger, og ikke som den kan være forklaret af, eller som den forstaaes af et enkelt Medlem (Hør!); det vil altid være de Færreste som tage Ordet, men det vil være Majoriteten, som stemmer for Lovforslaget, naar det vedtages, og de, som stemme, ere ikke forpligtede til at sige, om de stemme af samme Grunde som de, der ere anførte under Forhandlingerne, eller af andre Grunde. Jeg har selv, af en maaskee overdreven Forsigtighed, ved Forhandlingerne paa Rigsdagen meget tidligt udtalt mig i denne Retning. Som Ordfører erkjendte jeg vel, at jeg til en vis Grad var forpligtet til at svare, naar jeg blev spurgt, hvorledes jeg forstod en eller anden Paragraph, men jeg frabad mig, at Noget vilde gjøre mig den uforfænt og meget byrdefulde Ære, at betragte min Fortolkning af Paragraphen som en bestemmende Grund ved Spørgsmaalet om Paragraphens Antagelse eller Forkastelse. Paragrapherne maae fortolkes, som de foreligge, og ikke som dette eller hiint Medlem i sin Tid havde opfattet dem. Dermed er det jo ikke sagt, at man ikke med Forsigtighed skulde kunne benytte den tidligere Forhandling som et Hjælpemiddel. Skulde jeg saaledes i dette Tilfælde gaae ind paa en